

Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Ottende Afdeling)

6. maj 2019*

»Annulationssøgsmål – Den Økonomiske og Monetære Union – bankunion – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM) – den afviklingsprocedure, som skal finde anvendelse, når en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – moderselskab og datterselskab – erklæring fra ECB om, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – forordning (EU) nr. 806/2014 – forberedende retsakter – retsakter, der ikke kan gøres til genstand for søgsmål – afvisning«

I sag T-281/18,

ABLV Bank AS, Riga (Letland), ved advokaterne O. Behrends, M. Kirchner og L. Feddern,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Centralbank (ECB) ved G. Marafioti og E. Koupepidou, som befuldmægtigede, bistået af advokat J. Rodríguez Cárcamo,

sagsøgt,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annulation af ECB's afgørelser af 23. februar 2018, hvorved ECB erklærede, at sagsøgeren og sagsøgerens datterselskab ABLV Bank Luxembourg SA var nødlidende eller forventeligt nødlidende som omhandlet i artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

har

RETTEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A.M. Collins, og dommerne R. Barents og J. Passer (refererende dommer),

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Kendelse

Baggrund

- 1 Sagsøgeren, ABLV Bank AS, er et kreditinstitut, som er etableret i Letland og er moderselskab i ABLV-koncernen. ABLV Bank Luxembourg SA (herefter »ABLV Luxembourg«) er et kreditinstitut, som er etableret i Luxembourg, og som udgør et af datterselskaberne i ABLV-koncernen, hvor sagsøgeren er eneaktionær.
- 2 Sagsøgeren er kvalificeret som en »signifikant enhed« og er i henhold hertil underlagt Den Europæiske Centralbanks (herefter »ECB«) tilsyn inden for rammerne af den fælles afviklingsmekanisme (herefter »SRM«), som blev indført ved Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63).
- 3 Den 22. februar 2018 meddelte ECB Den Fælles Afviklingsinstans (herefter »Afviklingsinstansen«) sit udkast til vurderingen af, hvorvidt sagsøgeren og ABLV Luxembourg var nødlidende eller forventeligt nødlidende med det formål i denne henseende at høre Afviklingsinstansen i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).
- 4 Den 23. februar 2018 fastslog ECB, at sagsøgeren og ABLV Luxembourg måtte anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende som omhandlet i artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 806/2014. Vurderingen af sagsøgeren og af ABLV Luxembourg blev meddelt Afviklingsinstansen samme dag. Disse vurderinger udgør henholdsvis den første og den anden af de anfægtede retsakter (herefter samlet »de anfægtede retsakter«).
- 5 Sagsøgerens direkte og indirekte aktionærer anlagde sag til prøvelse af disse retsakter, registreret under sagsnr. T-283/18.
- 6 Den 23. februar 2018 traf Afviklingsinstansen to afgørelser (SRB/EES/2018/09 og SRB/EES/2018/10) om henholdsvis sagsøgeren og ABLV Luxembourg, hvori Afviklingsinstansen tiltrådte vurderingerne om, at de var nødlidende eller forventeligt nødlidende som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a), i forordning nr. 806/2014, men fandt samtidig, at henset til sagsøgerens og ABLV Luxembourgs særlige karakteristika samt deres finansielle stilling og økonomiske situation, var afviklingsforanstaltninger ikke nødvendige i almenhedens interesse.
- 7 Samme dag blev de nævnte afgørelser fra Afviklingsinstansen meddelt deres respektive adressater, de nationale afviklingsmyndigheder i Letland og Luxembourg, Finanšu un kapitāla tirgus komisija (finans- og kapitalmarkedskommissionen, Letland, herefter »CMFC«) og Commission de surveillance du secteur financier (tilsynsudvalget for finanssektoren, Luxembourg, herefter »CSSF«).
- 8 Den 26. februar 2018 indledte sagsøgerens aktionærer en sag, for at sagsøgeren kunne få mulighed for selv at afslutte sin insolvensbehandling, og indgav ansøgning om godkendelse samt en plan for frivillig likvidation til CMFC.
- 9 Den 11. juli 2018 vedtog ECB en afgørelse om inddragelse af sagsøgerens tilladelse efter forslag fra CMFC.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 3. maj 2018 har sagsøgeren anlagt nærværende annulationssøgsmål.
- 11 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 1. august 2018 har ECB fremsat formalitetsindsigelse.
- 12 Sagsøgeren fremkom den 18. september 2018 med bemærkninger til denne formalitetsindsigelse.
- 13 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Formalitetsindsigelsen afvises.
  - Sagen antages til realitetsbehandling.
  - De anfægtede retsakter annulleres.
  - ECB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 14 ECB har nedlagt følgende påstande:
- Søgsmålet afvises.
  - Sagsøgeren tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

Retlige bemærkninger

- 15 I henhold til artikel 130, stk. 1, i Rettens procesreglement, kan sagsøgeren anmode Retten om at tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Retten kan i medfør af dette procesreglements artikel 130, stk. 6, beslutte at indlede den mundtlige forhandling vedrørende formalitetsindsigelsen.
- 16 I den foreliggende sag har ECB anmodet om, at der træffes afgørelse om, hvorvidt sagen skal afvises, men da Retten finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst ved sagsakterne, har den besluttet at træffe afgørelse om denne anmodning uden at fortsætte sagens behandling.
- 17 ECB har fremsat to formalitetsindsigelser mod søgsmålet. Med den første formalitetsindsigelse har ECB gjort gældende, at de anfægtede retsakter er forberedende foranstaltninger, der indeholder en vurdering af de faktiske omstændigheder uden bindende virkning, at disse retsakter ikke er blevet meddelt det pågældende institut, men Afviklingsinstansen, og at de ikke kan gøres til genstand for et annulationssøgsmål, men udgør grundlaget for Afviklingsinstansens vedtagelse af en afviklingsordning eller en afgørelse om, at en afvikling ikke er i almenhedens interesse. Sagsøgerens kvalificering af vurderingerne af, hvorvidt en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende («FOLTF-vurderinger»), som værende afgørelser, er fejlagtig, idet ECB ikke har nogen beslutningsbeføjelser inden for de rammer, der er fastsat for vedtagelsen af en afviklingsordning. En FOLTF-vurdering er en nødvendig betingelse for vedtagelsen af en afviklingsordning. En afviklingsordning er imidlertid ikke en nødvendig konsekvens af vurderingen af, hvorvidt en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende.
- 18 ECB har ligeledes henvist til, at forordning nr. 806/2014 ikke giver mulighed for at anlægge sag om annulation af en FOLTF-vurdering. Derimod er det i procesreglementets artikel 86, stk. 2, udtrykkeligt fastsat, at Afviklingsinstansens afgørelser kan være genstand for et sådant søgsmål.

- 19 ECB har endvidere gjort gældende, at idet sagsøgeren har anfægtet Afviklingsinstansens afgørelser ved en anlægge et annullationssøgsmål, registreret under sagsnr. T-280/18, kan de påståede retlige mangler ved FOLTF-vurderingerne således gøres gældende i forbindelse med dette søgsmål til prøvelse af Afviklingsinstansens afgørelser, hvilket kan sikre sagsøgeren en tilstrækkelig retsbeskyttelse. ECB har i denne henseende anført, at den har til hensigt at intervenere i den sag, der er registreret under sagsnr. T-280/18, til støtte for Afviklingsinstansens påstande for at forsvare lovligheden af FOLTF-vurderingerne.
- 20 Med den anden formalitetsindsigelse har ECB gjort gældende, at sagsøgeren ikke er umiddelbart berørt af de pågældende FOLTF-vurderinger, dels fordi disse vurderinger ikke har umiddelbar indvirkning på sagsøgerens retsstilling, dels fordi de har overladt gennemførelsesmyndighederne en bred skønsmargin.
- 21 Henset til sagen ved de luxembourgske domstole har ECB navnlig anført, at sagsøgeren her kunne have gjort gældende, at FOLTF-vurderingen var ulovlig, og gjort krav på retsbeskyttelse, eftersom der er mulighed for at anmode de nationale domstole om at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål. Sagsøgeren fremsatte imidlertid ikke nogen argumenter af en sådan art for tribunal d'arrondissement de Luxembourg (kredsdomstolen i Luxembourg, Luxembourg), men gjorde gældende, at FOLTF-vurderingen ikke havde bindende retsvirkning for denne ret, idet den blot var en simpel faktuel vurdering.
- 22 ECB er endvidere af den opfattelse, at sagsøgerens påståede søgsmålsinteresse i sagen viser, at sagen savner grundlag.
- 23 Over for ECB's første formalitetsindsigelse har sagsøgeren fremført en række argumenter til støtte for, at de anfægtede retsakter har ændret dens retsstilling. For det første udgør disse retsakter formelle konstateringer af overtrædelser af lovgivningsmæssige krav, der bør kunne være genstand for en domstolsprøvelse. For det andet udgør de anfægtede retsakter formelle negative vurderinger af hver af bankerne, der bør kunne være genstand for en domstolsprøvelse. For det tredje udsætter de anfægtede retsakter bankerne for afviklingsforanstaltninger, der i fraværet af disse ikke kunne vedtages. Den bindende karakter af disse vurderinger for Afviklingsinstansen, som ECB ifølge sagsøgeren synes at anerkende, betyder, at den enkelte bank ikke kan forhindre, at der vedtages afviklingsforanstaltninger over for den på det grundlag, at den ikke er nødlidende eller forventeligt nødlidende, også selv om Afviklingsinstansen er af samme opfattelse. For det fjerde har de anfægtede retsakter ført til en betydelig overførsel af Afviklingsinstansens ansvar, hvilket ændrer det pågældende instituts retsstilling. For det femte har de anfægtede retsakter ført til ændring af bankernes retlige status, som bør kunne være genstand for en domstolsprøvelse. Endelig, og for det sjette, har de anfægtede retsakter med offentliggørelsen heraf de facto ført til bankernes lukning og har således tilsidesat de enkelte bankers og deres aktionærers rettigheder.
- 24 Sagsøgeren har endvidere bekræftet, at en erklæring om at være nødlidende eller forventeligt nødlidende funktionelt svarer til en inddragelse af en tilladelse og bør derfor ligeledes kunne være genstand for en domstolsprøvelse.
- 25 Sagsøgeren har i øvrigt gjort gældende, at ordlyden af de anfægtede retsakter som en offentligt bekendtgjort erklæring ikke er i overensstemmelse med ECB's udsagn om, at FOLTF-vurderingen blot var en simpel meddelelse om faktuelle forhold, for så vidt som denne vurdering blev offentligt bekendtgjort som værende yderst teknisk og juridisk.
- 26 Sagsøgeren har anført, at de anfægtede retsakter er bindende og udgør endelige vurderinger. Til støtte herfor har sagsøgeren bl.a. henvist til et uddrag af de anfægtede retsakter, således som de blev offentliggjort på ECB's websted, hvoraf det fremgår, at »[e]fter vurderingen af, hvorvidt enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, har ECB behørigt underrettet Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen), som fastslog, at der ikke skulle pålægges nogen afviklingsforanstaltninger, idet

det for disse banker ikke var begrundet i almene hensyn«, og at »[f]ølgelig tages disse banker under insolvensbehandling efter henholdsvis lettisk og luxembourgsk ret«. Med disse erklæringer afgjorde ECB endeligt spørgsmålet om, hvorvidt enhederne var nødlidende eller forventeligt nødlidende.

- 27 Det ville ifølge sagsøgeren stride mod retten til adgang til effektive retsmidler, såfremt der kun inden for rammerne af Afviklingsinstansens afgørelse var mulighed for en domstolsprøvelse af en FOLTF-vurdering, bl.a. i det tilfælde, hvor ECB's vurdering ikke følges op med en afgørelse fra Afviklingsinstansen. Endvidere bør hver enkelt af Den Europæiske Unions institutioner være ansvarlig for sine egne retsakter.
- 28 Hvad angår den anden formalitetsindsigelse, som ECB har fremsat, er sagsøgeren af den opfattelse, at den hviler på en fejlagtig forudsætning.
- 29 Det bemærkes indledningsvis, at det fremgår af fast retspraksis, at fysiske eller juridiske personer efter artikel 263, stk. 4, TEUF kun kan anfægte foranstaltninger med bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser ved at ændre dennes retsstilling væsentligt (dom af 11.11.1981, IBM mod Kommissionen, 60/81, EU:C:1981:264, præmis 9, kendelse af 30.4.2003, Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke mod Kommissionen, T-167/01, EU:T:2003:121, præmis 46, og af 31.1.2006, Schneider Electric mod Kommissionen, T-48/03, EU:T:2006:34, præmis 44).
- 30 Retsakter, hvis tilblivelse omfatter flere faser i en intern procedure, kan i princippet kun anfægtes, såfremt de udgør foranstaltninger, som definitivt fastlægger institutionens standpunkt som afslutning på denne procedure, modsat mellemliggende foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning (dom af 11.11.1981, IBM mod Kommissionen, 60/81, EU:C:1981:264, præmis 10, og af 27.6.1995, Guérin automobiles mod Kommissionen, T-186/94, EU:T:1995:114, præmis 39), og deres retsstridighed vil kunne gøres gældende under en sag anlagt til prøvelse af denne procedure (kendelse af 31.1.2006, Schneider Electric mod Kommissionen, T-48/03, EU:T:2006:34, præmis 45).
- 31 Kun hvis akterne eller beslutningerne under den forberedende sagsbehandling selv danner afslutningen på en særlig procedure, der adskiller sig fra den, som skal sætte institutionen i stand til at træffe den egentlige afgørelse i sagen, kan der anlægges en anden bedømmelse (dom af 11.11.1981, IBM mod Kommissionen, 60/81, EU:C:1981:264, præmis 11, og kendelse af 9.6.2004, Camós Grau mod Kommissionen, T-96/03, EU:T:2004:172, præmis 30).
- 32 Endvidere kan en mellemkommende retsakt ikke gøres til genstand for søgsmål, hvis det er fastslået, at den ulovlighed, som denne retsakt er behæftet med, kan påberåbes til støtte for et søgsmål, der er rettet mod den endelige afgørelse, som den forbereder. Under sådanne omstændigheder vil et søgsmål til prøvelse af den beslutning, der bringer proceduren til ophør, sikre en tilstrækkelig domstolsbeskyttelse (dom af 13.10.2011, Deutsche Post og Tyskland mod Kommissionen, C-463/10 P og C-475/10 P, EU:C:2011:656, præmis 53; jf. ligeledes i denne retning dom af 11.11.1981, IBM mod Kommissionen, 60/81, EU:C:1981:264, præmis 12, og af 24.6.1986, AKZO Chemie og AKZO Chemie UK mod Kommissionen, 53/85, EU:C:1986:256, præmis 19).
- 33 Det skal i den foreliggende sag efterprøves, om de anfægtede retsakter, idet der skal lægges vægt på deres indhold, udgør – således som ECB har gjort gældende – en meddelelse til Afviklingsinstansen på grundlag af dennes vedtagelse af en afviklingsordning eller en afgørelse om, at en afvikling ikke er i almenhedens interesse, men som ikke ændrer sagsøgerens retsstilling som sådan.
- 34 De anfægtede retsakter indeholder en FOLTF-vurdering udstedt af ECB. ECB har ikke nogen beslutningsbeføjelser inden for de rammer, der er fastsat for vedtagelsen af en afviklingsordning. Det fremgår således af 26. betragtning til forordning nr. 806/2014, at det udelukkende tilkommer Afviklingsinstansen, selv om ECB og Afviklingsinstansen skal kunne vurdere, om et kreditinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, at prøve de nødvendige betingelser for en afvikling og at vedtage afviklingsordningen, hvis den anser alle betingelser for opfyldt. Endvidere fremgår det

udtrykkeligt af artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 806/2014, at det tilkommer Afviklingsinstansen at vurdere, om de tre betingelser i denne bestemmelse er opfyldt. ECB har ganske vist beføjelse til at meddele en vurdering, som angår den første betingelse, dvs. om en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, men der er netop kun tale om en vurdering, som på ingen måde er bindende for Afviklingsinstansen.

- 35 Det er ubestridt, at ECB foretog FOLTF-vurderingerne af sagsøgeren og ABLV Luxembourg efter høring af Afviklingsinstansen.
- 36 De anfægtede retsakter skal følgelig anses for at være forberedende foranstaltninger i forbindelse med den procedure, hvori Afviklingsinstansen har mulighed for at træffe afgørelse om afvikling af de pågældende banker, og kan derfor ikke gøres til genstand for et annullations søgsmål.
- 37 Det må i øvrigt konstateres, at sagsøgeren ligeledes har anlagt sag til prøvelse af de afgørelser, som Afviklingsinstansen på grundlag af artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 har vedtaget, efter ECB's meddelelse af de anfægtede retsakter, registreret under sagsnr. T-280/18.
- 38 Følgelig, og i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, er de anfægtede retsakter ikke retsakter, der kan anfægtes som omhandlet i artikel 263 TEUF.
- 39 Denne konklusion ændres ikke af sagsøgerens argumenter.
- 40 For det første, og i modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, er de anfægtede retsakter på ingen måde formelle afgørelser om overtrædelser af de lovgivningsmæssige krav, der gælder for sagsøgeren og sagsøgerens datterselskab, men er vurderinger udstedt af ECB om, hvorvidt disse institutter er nødlidende eller forventeligt nødlidende.
- 41 For det andet er argumentet om, at en formel negativ vurdering skal være genstand for domstolsprøvelse, ikke relevant, henset til de forhold, der er anført i præmis 37 ovenfor.
- 42 For det tredje er det en fejlagtig opfattelse, at de anfægtede retsakter udsætter bankerne for afviklingsforanstaltninger, der ikke kunne vedtages uden dem. Afgørelsen om vedtagelse af sådanne foranstaltninger tilkommer nemlig fuldt ud Afviklingsinstansen, således som anført i præmis 34 ovenfor.
- 43 For det fjerde er argumentet om, at de anfægtede retsakter har ført til en betydelig overførsel af Afviklingsinstansens ansvar, irrelevant.
- 44 For det femte, og for så vidt angår det påståede behov for en retsbeskyttelse af den ændring af bankernes retlige status, som skulle være sket med de anfægtede retsakter, bemærkes for det første, at bankernes retlige status ikke er blevet ændret af de anfægtede retsakter, og for det andet, at dette argument under alle omstændigheder ikke er relevant, henset til de forhold, der er anført i præmis 37 ovenfor.
- 45 Endelig er det i forhold til sagsøgerens sjette argument tilstrækkeligt at bemærke, at det ikke var de anfægtede retsakter, som blev offentliggjort af ECB, men derimod to meddelelser, som på ingen måde er de anfægtede retsakter. Dette argument er derfor ikke relevant.
- 46 Med hensyn til den af sagsøgeren påståede funktionelle ligestilling mellem en FOLTF-vurdering og en inddragelse af en tilladelse skal det bemærkes, at selv om det er korrekt, at en sådan vurdering kan være baseret på en faktisk konstatering af, at kravene til fortsat tilladelse ikke længere er opfyldt i henhold til artikel 18, stk. 4, litra a), i forordning nr. 806/2014, er disse to retsakter på ingen måde ligestillet. Det er i denne henseende tilstrækkeligt at fastslå, at de betingelser for inddragelse, der er opregnet i artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang

til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT 2013, L 176, s. 338), er væsentligt forskellige fra de betragtninger, der ligger til grund for FOLTF-vurderingen, således som de er angivet i artikel 18, stk. 4, i forordning nr. 806/2014.

- 47 Med hensyn til den angivelige forskel mellem ordlyden af offentliggørelsen på ECB's websted og de anfægtede retsakter bemærkes, at det ved afgørelsen af, om en retsakt udgør en afgørelse, skal undersøges, om den institution, der har vedtaget den, henset til aktens indhold og sidstnævntes hensigt hermed, ved den undersøgte akt efter afslutningen af den indledende undersøgelsesprocedure endeligt har fastlagt sit standpunkt vedrørende den påklagede foranstaltning (jf. analogt dom af 17.7.2008, Athinaiki Techniki mod Kommissionen, C-521/06 P, EU:C:2008:422, præmis 46). I den foreliggende sag, og af de grunde, der er anført i præmis 32-36 ovenfor, fremgår det af de anfægtede retsakters indhold, at der på ingen måde er tale om afgørelser, men forberedende foranstaltninger.
- 48 Sagsøgeren har i øvrigt selv anerkendt, at disse FOLTF-vurderinger blot udgør simple faktuelle vurderinger, der ikke har retsvirkninger. Dommen fra tribunal d'arrondissement de Luxembourg (kredsdomstolen i Luxembourg) af 9. marts 2018 nævner således udtrykkeligt, at »parterne er enige om, at de vurderinger og konstateringer, der er foretaget af ECB og Afviklingsinstansen inden for rammerne af forordningen, ikke er bindende for den ret, som skal træffe afgørelse i sagen«.
- 49 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det fastslås, at de anfægtede retsakter er forberedende retsakter, der ikke ændrer sagsøgerens retsstilling. De består således af ECB's vurdering af de faktiske omstændigheder med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren og sagsøgerens datterselskab er nødlidende eller forventeligt nødlidende, som på ingen måde er bindende, men som udgør grundlag for Afviklingsinstansens vedtagelse af en afviklingsordning eller en afgørelse om, at en afvikling ikke er i almenhedens interesse.
- 50 Henset til det ovenstående skal søgsmålet afvises i sin helhed, uden at det er nødvendigt at tage stilling til den anden formalitetsindsigelse, som ECB har fremsat.

Sagsomkostninger

- 51 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med ECB's påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling):

- 1) **Sagen afvises.**
- 2) **ABLV Bank AS bærer sine egne omkostninger og betaler de af Den Europæiske Centralbank (ECB) afholdte omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 6. maj 2019.

E. Coulon
Justitssekretær

A.M. Collins
Afdelingsformand